

Mantelzorg overkomt je

Bijna niemand kiest er zelf voor om mantelzorg te worden, het leven maakt deze keuze voor je. Toch weet je al lang dat je waarschijnlijk ooit voor je ouders zal moeten zorgen. Je zal ook je partner en kind helpen als ze ziek worden. Maar je denkt er niet aan dat je plotseling onmisbaar wordt voor iemand die je nauwelijks kent of jaren niet hebt gezien. Eva, Henk en Sanne hebben juist dit meegemaakt.

Eva zorgde voor haar onbekende tante

Op een avond werd Eva door het ziekenhuis gebeld met de mededeling dat haar tante terminal was. Er moest een en ander voor haar geregeld worden. Wilde Eva dit doen? De patiënte zei dat ze verder geen familie in Nederland had. "Tante Nel?" - vroeg Eva verbaasd. Ja, deze vrouw bleek inderdaad de zus van haar moeder te zijn. Vanwege een heftige familieruzie had Eva haar ca. dertig jaar niet meer gezien. Nel zou volgens iedereen vreselijke dingen hebben gedaan: manipuleren, bedreigen, misleiden... Eva wist zich geen raad. Ze belde haar ouders die sinds hun pensionering in Spanje woonden. Na een emotioneel gesprek zei haar moeder dat ze zelf zou moeten beslissen. Eva ging naar het ziekenhuis. Toen ze tante Nel zag wist ze zeker dat ze haar wilde helpen. De vrouw lag immers op haar sterfbed en zaken van vroeger deden er nu niet meer toe. Eva ging in gesprek met artsen. Ze reisde naar het huis van tante, regelde aanpassingen en palliatieve zorg. Daarna bleef ze de situatie onder controle houden. Eva: "Tante wilde graag thuis overlijden en ik respecteerde haar wens. Twee of drie keer per week ging ik naar haar toe, deed de boodschappen en andere nodige klussen. Ik was ook het spreekpunt voor alle hulpverleners. Tante stierf twee maanden later. Al die tijd had ik weinig contact met haar, wij overlegden alleen praktische dingen, voor een echt gesprek had ze geen puf. Maar ik wist dat ze mij erg dankbaar was."

Henk helpt zijn ex-vrouw

Toen Henk naar een seniorenflat verhuisde zag hij op een brievenbus de naam van zijn

ex-vrouw Ans. Is zij dit echt, dacht hij. Ze waren ooit jong getrouwd en gingen na acht jaar uit elkaar. Daarna zagen ze elkaar niet meer, ze hadden geen kinderen samen. Hans trouwde toen opnieuw, zijn echtgenote overleed onlangs. Zou Ans ook alleen wonen? Hij durfde niet aan te bellen. Maar een dag later stond ze zelf voor zijn deur. Ze zag er goed uit, was opgewekt. Ze was weduwe, had twee dochters. Ze was erg blij om hem weer te zien. Hans merkte echter dat iets niet klopte. Ans herhaalde steeds dezelfde vragen, reageerde raar. "Ik heb iets naars", - zei ze opeens vrolijk. "Hoe heet dit ook weer? ... Alzheimer!" Twee dagen later kwam Henk haar in de buurtwinkel tegen. Hij merkte meteen dat Ans in de war was, ze wist niet wat ze moest kopen. Hij bood zijn hulp aan. Sindsdien doen ze samen boodschappen, gaan ook samen naar buurtactiviteiten. Henk: "Ik bel haar op om te herinneren dat ze het nieuws aan moet zetten, ik help haar met het puzzelen. Ans en ik gaan als vrienden met elkaar om, ik help haar graag. Gelukkig blijft haar toestand stabiel, anders wordt het waarschijnlijk voor mij te veel. Maar voorlopig gaat het goed."

Sanne steunt haar gehandicapte buur

Sanne kende haar overburen amper, ze wist alleen dat ze moeder en zoon waren, dat hij een lichte verstandelijke beperking had en op een fabriek werkte. Op een dag hoorde ze dat de vrouw in het ziekenhuis was opgenomen. Sanne: "Ik dacht meteen aan Ad en ging naar hem toe. Hij zat alleen, erg verdrietig. Ik belde zijn broer. Hij was op de hoogte van de situatie maar hield zich vooral met de zieke bezig. Ik zei dat ik me voorlopig over Ad zou ontfermen. Een paar dagen, dacht ik toen. Maar nu, twee jaar later, doe ik dit nog steeds. Zijn moeder is niet meer thuis gekomen, ze zit nu in een verpleeghuis. Ad woont sinds kort ook in een wooncentrum. Alleen thuis lukte het niet, hoewel hij goede begeleiding had. Samen met zijn mentor heb ik zijn opname en verhuizing geregeld. Het gaat nu goed met hem. Ik zie hem regelmatig, wij maken een wandeling in de buurt of gaan naar de stad. Ad is een lieve jongen, ik ben blij iets voor hem te kunnen betekenen."